

349.

**ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU**

z dnia 25 lutego 1932 r.

**w sprawie maszynowego wytłaczania znaków stem-  
płowych.**

Na podstawie art. 18 ustawy z dnia 1 lipca 1926 r. o opłatach stempłowych (Dz. U. R. P. Nr. 98, poz. 570) zarządzam co następuje:

**§ 1.** W przypadkach, w których, w myśl powołanej ustawy o opłatach stempłowych lub na mocy rozporządzenia wykonawczego, wydanego na jej podstawie, osoba, obowiązana do uiszczenia opłaty, ma prawo uiszczyć ją — bądź znaczkami stempłowymi bądź

gotówką — bez współdziałania organu urzędowego, jako wymierzającego opłatę stemplową, uiszczenie opłaty może nastąpić również przez wytworzenie znaków stemplowych zapomocą maszyny do stemplowania, według zasad podanych w niniejszym rozporządzeniu.

**§ 2.** Sprzedaż maszyn do stemplowania mają prawo zajmować się tylko osoby, którym na to zezwolił Minister Skarbu. Zezwolenie wymienia typy maszyn, których sprzedaż jest dopuszczalna. Celem uzyskania prawa sprzedaży typu, niewymienionego w zezwoleniach już otrzymanych, należy uzyskać osobne zezwolenie. Uprawniony do sprzedaży maszyn ma też prawo oddawania ich w najem.

Minister Skarbu może w każdym czasie odwołać zezwolenie.

**§ 3.** Sygnety, które służą do wytwarzania „znaku stałego” (§ 9 punkt 4), sporządza wyłącznie Mennica Państwowa w ilości, wskazanej przez osobę, uprawnioną do sprzedaży maszyn do stemplowania (§ 2). Te sygnety są własnością Państwa i zostają wydane przez Mennicę Państwową — jedynie do używania — osobom, uprawnionym do uiszczania opłat stemplowych zapomocą maszynowego wytlaczania znaków stemplowych (§ 5).

Należność za używanie ustala Mennica Państwowa. Należność ta ma być uiszczona w kasie Mennicy Państwowej jednorazowo przez osobę uprawnioną do sprzedaży maszyn do stemplowania. Mennica Państwowa uzależnia sporządzenie sygnetów od uprzedniego uiszczenia należności za używanie.

W razie ustania uprawnienia do uiszczania opłat stemplowych zapomocą maszynowego wytlaczania — bądź na skutek odwołania (§ 5 ustęp ostatni), bądź na skutek zrzeczenia się — ma płatnik (§ 5 ustęp 1) zwrócić sygnet Mennicy Państwowej w ciągu tygodnia, licząc od dnia, w którym uprawnienie ustało.

**§ 4.** Sprzedawca (§ 2) ma prawo dokonywać celem reklamy stemplowania pokazowego. W tym celu ma posługiwać się sygnetem, sporządzonym według wzoru, wskazanego przez Ministra Skarbu w zezwoleniu na sprzedaż (§ 2). Również takie sygnety sporządza wyłącznie Mennica Państwowa. Mennica sprzedaje te sygnety osobom, uprawnionym do sprzedaży maszyn do stemplowania.

**§ 5.** Uiszczanie opłat stemplowych zapomocą maszynowego wytlaczania znaków stemplowych jest dozwolone tylko osobom, którym na to zezwolił Minister Skarbu.

Podanie o udzielenie takiego zezwolenia należy wnieść do Ministerstwa Skarbu. W podaniu należy wymienić: 1) firmę sprzedawcy (§ 2), 2) typ maszyny (§ 2), 3) jej numer fabryczny. Do podania należy załączyć deklarację, w której petent oświadcza, że znane mu są postanowienia niniejszego rozporządzenia i obowiązuje się przestrzegać ściśle postanowień, wydanych przez Ministra Skarbu, a dotyczących się maszynowego wytlaczania znaków stemplowych. Podanie ma być zaopatrzone w adnotację, podpisaną przez sprzedawcę (§ 2), a zawierającą: a) oświadczenie, iż sprzedawca zachowuje dla petenta maszynę, wymie-

nioną w podaniu, b) wniosek co do numeru licencji (§ 6). Podanie, o którym mowa, oraz wymieniona wyżej deklaracja są wolne od opłaty stemplowej (art. 142, punkt 1, ustawy o opłatach stemplowych).

Zezwolenie na uiszczanie opłat stemplowych zapomocą maszynowego wytlaczania znaków stemplowych może być w każdym czasie odwołane.

**§ 6.** Każde zezwolenie na uiszczanie opłat stemplowych zapomocą maszynowego wytlaczania znaków stemplowych jest zaopatrzone w numer kolejny, zwany „numerem licencji”, składający się z dużej litery oraz z liczby, złożonej z jednej lub dwóch cyfr arabskich.

Ministerstwo Skarbu jednocześnie z doręczeniem zezwolenia płatnikowi (§ 5 ustęp 1) przesyła odpis Mennicy Państwowej, Urzędowi Opłat Stemplowych w Warszawie oraz temu urzędowi, powołanemu do wymierzania opłat stemplowych (urzędowi opłat stemplowych, względnie urzędowi skarbowemu), w którego okręgu petent ma mieszkanie, względnie siedzibę. Mennica Państwowa na wniosek sprzedawcy (§ 2) wydaje mu za potwierdzeniem odbioru sygnetu (§ 3), zaopatrzone w numer licencji, wskazany w zezwoleniu i uwidocznia dzień i godzinę wydania sygnetu w „księdze sygnetów stemplowych”, prowadzonej według załączonego wzoru 1.

Sprzedawca nastawia obydwa liczniki maszyny na zero, poczem wmontowuje sygnet w maszynę i unieruchamia jej pokrywę przez zamknięcie drzwiczek, zakrywających „zamek urzędowy” — po uprzednim zasłonięciu okienka w drzwiczkach zapomocą wkładki z miękkiego papieru, zaopatrzonej w pieczęć firmową sprzedawcy (wkładki tymczasowej). Następnie sprzedawca przedstawia maszynę Urzędowi Opłat Stemplowych w Warszawie, składając temu Urzędowi zarazem klucz od zamka urzędowego. Na tym kluczu ma być wryty numer fabryczny maszyny.

Sprzedawca ma przedstawić maszynę Urzędowi Opłat Stemplowych w Warszawie najpóźniej w ciągu 72 godzin od chwili otrzymania sygnetu. Koniec tego czasokresu, jeśli przypada na dzień wolny od zajęć urzędowych, przesuwa się na najbliższy dzień powszedni.

**§ 7.** Naczelnik Urzędu Opłat Stemplowych w Warszawie lub funkcjonariusz, przez niego upoważniony, sprawdza, czy stan maszyny i klucza odpowiada przepisom, zawartym w ustępie przedostatnim § 6 oraz czy na taśmie kontrolnej niema żadnych znaków stemplowych, a w razie zadowalniającego wyniku tego badania, otwiera zamek urzędowy i zastąpiwszy wkładkę tymczasową (§ 6 ustęp przedostatni) wkładką z miękkiego papieru, zaopatrzoną w pieczęć urzędową, unieruchamia ponownie pokrywę maszyny. Następnie Urząd Opłat Stemplowych sporządza próbne znaki stemplowe, celem stwierdzenia, czy maszyna działa prawidłowo, a w szczególności, czy znaki stemplowe są wyraźne i ściśle zgodne z wzorem, opisanym w § 9; w tym celu Urząd zużywa całkowicie jedną kartę stemplową (§ 8), którą otrzymuje bezpłatnie na podstawie odpowiedniej deklaracji.

Wykonanie powyższych czynności i ich wynik Urząd stwierdza protokólnie. W protokole mają być

w szczególności wymienione: dzień i godzina przedstawienia maszyny Urzędowi, serja i numer karty stemplowej, użytej do stemplowania próbnego, oraz stan obu liczników po dokonaniu stemplowania próbnego. Próbne znaki należy skasować przez przekreślenie atramentem nakrzyż i załączyć do protokołu. Kartę stemplową Urząd Opłat Stemplowych zaopatruje w adnotację, składającą się z wyrazów: „Próbne stemplowanie” i z numeru licencji, oraz w podpis i pieczęć urzędową i załącza ją do protokołu.

§ 8. Celem uruchomienia maszyny płatnik (§ 5 ustęp 1) nabywa w kasie Urzędu Skarbowego „karty stemplowe”. Istnieją dwie kategorie kart stemplowych: po 500 zł i po 1000 zł. Celem obliczenia ceny potrąca się od iloczynu z pomnożenia ilości nabywanych kart przez 500 zł, względnie 1000 zł, prowizję w wysokości 3%. Przez czas obowiązywania dodatku 10%-go, wprowadzonego ostatnio rozporządzeniem z dnia 6 marca 1931 r. (Dz. U. R. P. Nr. 23, poz. 138) cena karty stemplowej po potrąceniu prowizji wynosi 535 zł, względnie 1070 zł.

Karta stemplowa jest sporządzona z kartonu i ma wymiar  $3 \times 17$  cm., z wahaniami do 1 mm. Jedna strona karty stemplowej jest zadrukowana, a mianowicie w trzech kolorach, z których jeden wiąże się tłem, drugi z oznaczeniem rodzaju i wartości znaku stemplowego, trzeci z numeracją. Kolor pierwszy jest w karcie stemplowej za 500 zł zielony, a w karcie stemplowej za 1000 zł niebieski. Kolor drugi jest w obu kategoriach czerwono-brązowy, kolor trzeci w obu kategoriach czerwony. Tło giloszowe przedstawia desen z linii falistych, przecinających się wzajemnie; środek tła wyobraża rozetę podłużną, składającą się z linii falistych i łamanych. Na rozecie jest umieszczona liczba 500 lub 1000. Nad tą liczbą i pod nią znajduje się skrót: „Zł”. Po lewej stronie rozety znajduje się wyraz: KARTA, po prawej stronie wyraz: STEMPLOWA. W górnej części karty po lewej stronie i w dolnej części po prawej stronie, na marginesach białych, jest umieszczona numeracja, złożona z dużej litery, wyrażającej serję oraz z liczby, składającej się z sześciu cyfr arabskich.

Celem nabycia kart stemplowych płatnik (§ 5 ustęp 1) składa deklarację, sporządzoną na formularzu według wzoru 1 do § 23 rozporządzenia z dnia 20 listopada 1926 r. (Dz. U. R. P. Nr. 123, poz. 713) w brzmieniu § 5 rozporządzenia z dnia 27 grudnia 1926 r. (Dz. U. R. P. Nr. 130, poz. 780). W kolumnie pod nagłówkiem „Cena za sztukę”, ma być wpisana kwota 500 zł względnie 1000 zł.

Funkcjonariusz kasy, któremu jest powierzona sprzedaż kart stemplowych, zaopatruje każdą sprzedaną kartę stemplową, przed wydaniem jej nabywcy: w pieczęć urzędową, w datę i w swój podpis; te oznaczenia mają być umieszczone na niezadrukowanej stronie karty stemplowej.

§ 9. Znak stemplowy ma być wytworzony w kolorze czerwonym według załączonych wzorów 2, względnie 3.

Znak stemplowy zawiera:

1) datę stemplowania, odbitą cyframi arabskimi, których krój jest słupkowy, a wysokość wynosi

3,8 mm., składającą się z liczb, które wskazują: dzień, miesiąc i dwie ostatnie cyfry roku;

2) numer znaku stemplowego, odbity cyframi arabskimi, których krój jest słupkowy, a wysokość wynosi 3,8 mm.;

3) kwotę opłaty stemplowej, wyrażoną za pomocą skrótu „Zł” i następujących po nim cyfr arabskich: czterech (wzór 2), względnie pięciu (wzór 3); ostatnie dwie cyfry są od poprzednich dwóch, względnie trzech, oddzielone przecinkiem; cyfry przed przecinkiem oznaczają złote, cyfry po przecinku oznaczają grosze; litery w skrócie „Zł” oraz cyfry mają krój „rondo”, a wysokość liter i cyfr wynosi 6 mm.;

4) znak stały, którego treść jest następująca: W ramce prostokątnej z linii pojedynczej o wymiarze  $20 \times 22$  mm. znajduje się godło państwowe, umieszczone w otoku, złożonym z zewnętrznej grubszej linii o średnicy 9 mm. i wewnętrznej cieńszej. W górnych kątach prostokąta umieszczony jest numer licencji (§ 6); w kacie lewym znajduje się duża litera, w kacie prawym liczba; litera i cyfry są kroju słupkowego, a wysokość ich wynosi 2 mm. Boczne płaszczyzny ozdobione są ornamentem linjowym o dolnych końcach rozszerzonych. W dolnej części prostokąta znajduje się napis „OPLATA STEMPLOWA”, rozmieszczony w dwóch wierszach, złożony z liter, których krój jest słupkowy, a wysokość wynosi 1,5 mm.

Na jednym papierze wolno wytłoczyć kilka znaków stemplowych, które razem wzięte wyrażają opłatę stemplową, należną w przypadku poszczególnym. Znak stemplowy ma wyrażać tylko kwotę właściwej opłaty stemplowej, bez doliczenia dodatku 10%-owego.

§ 10. Płatnik (§ 5 ustęp 1) ma składać urzędowi skarbowemu zużyte karty stemplowe oraz zużyte taśmy kontrolne — a mianowicie: w ciągu trzech dni od daty zużycia. Jeżeli od ostatniego złożenia zużytej taśmy kontrolnej upłynął kwartał, urząd skarbowy ma prawo zażądać od płatnika niezwłocznego złożenia zużytej części taśmy kontrolnej.

§ 11. Płatnik (§ 5 ustęp 1) ma założyć w dwóch egzemplarzach księgę kontroli kart stemplowych na formularzu według wzoru 4. Jeden egzemplarz ma wręczyć urzędowi skarbowemu. Drugi egzemplarz ma okazywać urzędowi skarbowemu przy nabyciu kart stemplowych (§ 8) oraz przy zwrocie kart stemplowych i składaniu taśm kontrolnych (§ 10).

Urząd skarbowy wydaje płatnikowi zaświadczenie o złożeniu egzemplarza księgi kontroli; płatnik ma złożyć to zaświadczenie kasie urzędu skarbowego przy pierwszym nabyciu kart stemplowych.

Wszystkie wpisy w księdze kontroli dokonywane są przez urząd skarbowy, a mianowicie według zasad następujących:

1) Przed rozpoczęciem wpisów w kolumnach umieszcza urząd skarbowy przy nagłówku „Serja obrotów licznika pobocznego” liczbę I (rzymską), a przy nagłówku „Serja obrotów licznika głównego” liczbę 1 (arabską).

2) W przypadkach stemplowania próbnego (§§ 7 i 12) wpisuje urząd skarbowy w kolumnie 1 datę stemplowania próbnego oraz wyrazy: „stemplowanie próbne”.

3) W kolumnie 2 uwidocznią kasa urzędu skarbowego przy każdej sprzedaży kart stemplowych najpierw ilość, sprzedaną w dniu, wskazanym w kolumnie 1, a poniżej łączną ilość sprzedanych kart stemplowych.

4) Skoro suma łączna, uwidoczniiona w kol. 2, dojdzie: przy jednostce obliczeniowej, wynoszącej 500 zł, do 200, a przy jednostce obliczeniowej, wynoszącej 1000 zł, do 100, ma kasa urzędu skarbowego przed dalszemi wpisami w kolumnach wypisać nagłówki: „Serja obrotów licznika pobocznego I” oraz „Serja obrotów licznika głównego 2”.

Po dojściu sumy w kolumnie 2 do 400 przy jednostce 500-złotowej, a do 200 przy jednostce 1000-złotowej umieszcza kasa urzędu skarbowego nowe nagłówki, a mianowicie pierwszy w brzmieniu pierwotnym, drugi z liczbą 3 — i w taki sposób postępuje aż do chwili, gdy suma w kolumnie 2 dojdzie do 9999.

5) Po dojściu sumy w kolumnie 2 do 9999 uwidocznią kasa urzędu skarbowego sprzedaż następnjej karty stemplowej w sposób następujący: W kol. 1 wpisuje się, poniżej daty sprzedaży, wyrazy: „karta dopełniająca”, w kol. 2 liczbę 1, poniżej tej liczby łączną ilość wynoszącą 10.000, a w kol. 3 serję i numer owej jednej karty.

Następnie umieszcza kasa urzędu skarbowego następujące dwa nagłówki: „Serja obrotów licznika pobocznego II. Serja obrotów licznika głównego 1”. Poniżej tych nagłówków wpisuje w kol. 1 — 3 ponownie te same dane, które stanowią ostatni wpis w serji I obrotów licznika pobocznego.

Celem zakończenia serji II obrotów licznika pobocznego należy uwidocznnić sprzedaż dwóch kart dopełniających; celem zakończenia serji III obrotów licznika pobocznego uwidocznią się sprzedaż trzech kart dopełniających — i t. d.

6) Począwszy od serji I/2 (punkt 4 ustęp 1) ma kasa urzędu skarbowego przy każdej parze nagłówków uwidocznnić różnicę, o którą wartość kart stemplowych, objętych serjami poprzednimi, przewyższa sumę kwot, wykazanych przez licznik główny we wszystkich serjach poprzednich. Różnica ta wynosi co do każdej serji 1 gr. Należy zatem uwidocznnić po ukończeniu serji I/1 (przy nagłówkach: „Serja obrotów licznika pobocznego I. Serja obrotów licznika głównego 2”) 1 grosz, po ukończeniu serji I/2 — 2 grosze, po serji I/100 — 1 zł, po serji II/100 — 2 zł i t. d.

Płatnik ma przechowywać każdy tom księgi kontroli kart stemplowych po jego zużyciu przez dwa lata.

**§ 12.** W razie zepsucia się maszyny płatnik winien zawiadomić o tem niezwłocznie urząd skarbowy. Jeżeli celem naprawienia maszyny jest niezbędnem zdjęcie pokrywy, to należy maszynę wraz z księgą kontroli opłat stemplowych dostawić do urzędu skarbowego. Właściwy funkcjonarjusz tego urzędu stwierdza stan obu liczników i otwiera zamek urzędowy. Jeżeli naprawa nie może nastąpić niezwłocznie w obecności funkcjonarjusza urzędu skarbowego, to następuje wyjęcie sygnetu, służącego do wytwarzania „znaku stałego” (§ 9, punkt 4), jak również taśmy kontrolnej. Funkcjonarjusz urzędu skarbowego stwierdza wykonanie powyższych czynności w protokole, wymieniając w szczególności stan obu liczników przed otwarciem

zamka urzędowego oraz wadliwość, na skutek której maszyna wymaga naprawy. Protokół ma być podpisany przez funkcjonarjusza urzędu skarbowego oraz przez płatnika lub osobę przezeń upoważnioną. Sygnet, część taśmy kontrolnej, na której znajdują się odciśki znaków stemplowych oraz klucz do zamka urzędowego pozostają w przechowaniu urzędu skarbowego.

Po dostawieniu do urzędu skarbowego maszyny naprawionej zostaje w obecności właściwego funkcjonarjusza tego urzędu wmontowany sygnet, służący do wytwarzania „znaku stałego”, poczem wymieniony funkcjonarjusz, zaopatrzywszy zamek urzędowy we wkładkę, unieruchamia pokrywę maszyny, stwierdza stan liczników oraz stan taśmy kontrolnej, dokonywa stemplowania próbnego z użyciem jednej karty stemplowej, dostarczonej przez płatnika, stwierdza stan liczników po ukończeniu tego stemplowania oraz wydaje płatnikowi zaświadczenie, wymieniające ilość próbnich znaków stemplowych, numery: znaków próbnych pierwszego i ostatniego oraz łączną wartość (cyframi i słowami) wszystkich znaków próbnych. Powyższe czynności mają być stwierdzone protokołem, zawierającym dane, wymienione w ustępie przedostatnim § 7, podpisanym przez funkcjonarjusza urzędu skarbowego oraz przez płatnika lub osobę przezeń upoważnioną.

Zaświadczenie, o którym mowa w ustępie trzecim niniejszego paragrafu, przyjmuje kasa urzędu skarbowego w miejsce zapłaty przy sprzedaży kart stemplowych (§ 8).

**§ 13.** Funkcjonarjusze państwowi, legitymujący się upoważnieniem, udzielonem przez prezesa izby skarbowej lub przez naczelnika urzędu skarbowego, mają prawo w porze, wyznaczonej do prowadzenia przedsiębiorstwa płatnika: ustalać stan liczników i taśmy kontrolnej oraz żądać okazania kart stemplowych jeszcze nieużytych, jako też już zużytych a jeszcze niezwróconych kasie urzędu skarbowego tudzież księgi kontroli kart stemplowych (§ 11).

W razie stwierdzenia nadużyć lub podejrzenia w tej mierze wymieniony funkcjonarjusz ma prawo unieruchomić maszynę lub zarządzić przeniesienie jej — na koszt płatnika — do urzędu skarbowego.

Czynności, wymienione w niniejszym paragrafie, mają być stwierdzone protokółarnie. Płatnik może wnieść do protokołu swoje uwagi,

**§ 14.** Do znaków stemplowych, wytworzonych zapomocą maszyny, stosuje się analogicznie przepisy o wymianie znaczków stemplowych z następującemi uzupełnieniami:

Podanie o wymianę należy wnieść do tego urzędu skarbowego, w którego okręgu znajduje się maszyna, zapomocą której dane znaki stemplowe zostały sporządzone. Wymiana może być dokonana także w ten sposób, że kasa urzędu skarbowego przyjmie znaki stemplowe; przeznaczone do wymiany, wraz z zawiadomieniem o zarządzeniu wymiany w miejsce zapłaty przy sprzedaży kart stemplowych (§ 8 niniejszego rozporządzenia).

**§ 15.** Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: *Jan Piłsudski*

Załączniki do rozp. Min. Skarbu z dn.  
25 lutego 1932 r. (poz. 349).

Wzór Nr. 1 (do § 6).

**KSIĘGA SYGNETÓW STEMPLOWYCH.**

Numer licencji	Firma sprzedawcy	Firma i zamieszkanie (siedziba) płatnika	W y d a n o		U w a g i
			dnia	o godzinie	

Wzór Nr. 2 (do § 9).

27 9 31 2674 **Zł. 40,55**



Wzór Nr. 3 (do § 9).

2311 31 2674 **Zł. 240,55**



